Влада - Радам!

Голос України

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

№ 223 (2225) ♦ Середа, 1 грудня 1999 року ♦ Ціна договірна

1 грудня

✔ 1893 р. Народився Микола Хвильовий, український письменник.

✔ 1934 р. Хвиля репресій проти письменників України — заарештовано 65 осіб.

✔ 1944 р. Постанова Державного комітету оборони про допоміжні заходи з відбудови Дніпрогесу.

✔ 1991 р. Народ України вільним волевиявленням на референдумі підтвердив Акт проголошення незалежності України. Президентом України обрано Леоніда Кравчука.

Парламентська хроніка

Інавгурація в палаці «Україна»

Засідання 30 листопада

Голова Верховної Ради Олександр Ткаченко запропонував включити до порядку денного проект постанови про внесення змін до постанови Верховної Ради України від 19 листопада «Про проведення урочистого засідання Верховної Ради України для складання присяги Президента України».

226 голосами це питання було внесено до порядку денного сесії.

Підбиваючи підсумок обговорення, Олександр Ткаченко наголосив, зокрема, що вибори Президента проходили дуже складно, але вони не розкололи суспільство. Він запропонував підтримати проект постанови. 245 народних депутатів проголосували за те, щоб у прийнятій раніше постанові замінити слова «у сесійному залі» словами «у національному палаці «Україна».

Промова Голови Верховної Ради України Олександра Ткаченка під час відкриття урочистого засідання Верховної Ради України з нагоди складання присяги народові Президентом України 30 листопада 1999 року

Шановні народні депутати України, шановний Президенте України, гості, співвітчизники!

Сьогоднішнє урочисте засідання Верховної Ради України відповідно до Конституції України та Закону про Президента України присвячується складанню присяги народові Президентом України.

З нагоди цієї події на засідання парламенту запрошені високі іноземні гості, члени уряду, керівники регіонів, представники політичних партій, наукових, громадських і ветеранських організацій та об'єднань, релігійних конфесій, творчих спілок, військових, дипломатичний корпус, журналісти.

(Закінчення на 2-й стор.).

«Кожне покоління відкоркує своє шампанське. Кожне покоління вип'є свою чашу»

Ліна Костенко.

1 грудня 1991 року українське суспільство зробило свій вибір: скріпило на референдумі твердим «так» Акт проголошення незалежності України і обрало Президента держави — Леоніда Кравчука.

До волі ми торували шлях, усього було на ньому. І студентське голодування, і мітинги, і зміни уряду, і тривожний серпень 91-го...

(Закінчення на 2-й стор.).

Фото з архіву.

Перед вами постане новий Президент

Учора на урочистому засіданні Верховної Ради вдруге обраний Президент України Леонід Кучма склав присягу на вірність українському народові:

«Я, Леонід Кучма, волею народу обраний Президентом України, заступаючи на цей високий пост, урочисто присягаю на вірність Україні. Зобов'язуюсь усіма своїми справами боронити суверенітет і незалежність України, дбати про благо Вітчизни і добробут Українського народу, обстоювати права і свободи громадян, додержуватися Конституції України і законів України, виконувати свої обов'язки в інтересах усіх співвітчизників, підносити авторитет України у світі».

(Закінчення на 2-й стор.).

Фото ДІНАУ.

❍ Більш як 8 тисяч правоохоронців забезпечували громадський порядок у Києві в день інавгурації Президента.

❍ Україна закупила в Росії додатково близько 4 млрд. кубометрів природного газу.

❍ Через негоду близько 400 населених пунктів України залишаються без електропостачання.

P.S.

У номер

✔ **Київ**

Перед вами постане новий Президент

(Початок на 1-й стор.).

До палацу «Україна», місця проведення церемонії інавгурації, опівдні почали прибувати високі гості. Серед них — 8 президентів іноземних держав: Литви, Азербайджану, Туреччини, Узбекистану, Польщі, Білорусі, Молдови і Словаччини; прем'єр-міністри —Казахстану, Росії, глави парламентів Таджикистану, Чехії, члени українського і зарубіжних урядів, керівники регіонів України, політичних партій, релігійних конфесій, військові.

Урочисте засідання парламенту відкрив його Голова Олександр Ткаченко. Від імені Верховної Ради він привітав Леоніда Кучму з високою довірою співвітчизників. (Друкується в газеті.)

Голова Конституційного Суду України Віктор Скомороха запросив на трибуну Леоніда Кучму і вручив йому текст присяги народові України. Л. Кучма зачитав присягу, поклавши праву руку на Євангеліє та Конституцію України. Потім він скріпив текст присяги своїм підписом. З моменту складання присяги Л. Кучма вступив на пост Президента України на п'ятирічний строк. Голова Конституційного Суду вручив йому свідоцтво, знак Президента України — глави держави, еталонний екземпляр гербової печатки та булаву — як символ вищої влади.

Від імені Центрвиборчкому і всіх організаторів виборів новообраного Президента привітав голова ЦВК Михайло Рябець і вручив йому посвідчення Президента України.

Відповідно до статті 115 Конституції України перед новообраним главою держави Прем'єр-міністр Валерій Пустовойтенко заявив про складання повноважень Кабінету Міністрів. Л. Кучма доручив нинішньому уряду виконувати свої обов'язки до сформування нового складу Кабінету Міністрів.

У своєму зверненні до українського народу Леонід Кучма пообіцяв, що з початком нового строку його повноважень перед Україною «постане новий Президент». Л. Кучма, зокрема, висловився за радикальні зміни в організації державної влади, адміністративну реформу, прискорене прийняття закону про політичні партії: «Вибори закінчилися, треба закопати вигострену у передвиборних баталіях зброю і відмовитися від налаштованості на конфлікт, на перманентну боротьбу і взятися за спільну працю в ім'я свого народу. Україна, як мати, у нас одна. І нічого її ділити», — сказав він на завершення.

Президент України й учасники урочистого засідання з нагоди інавгурації поклали квіти до пам'ятників Тарасові Шевченку, Михайлу Грушевському. У Софії Київській Леоніда Кучму благословили представники основних релігійних конфесій України. Данину шани у цей святковий день Президент України Леонід Кучма віддав захисникам Вітчизни в роки Великої Вітчизняної війни, поклавши квіти до пам'ятника Слави.

✔ **Фотофакт**

Добрий подарунок до Нового року отримали мешканці райцентру Єланець на Миколаївщині. Колектив місцевого райагробуду здав «під ключ» два 32-квартирних будинки, спорудження яких було розпочато ще на початку 90-х.

***На знімку:** вчителька Наталія Турчевська облаштовується на новому місці.*

Фото Олександра КРЕМКА (ДІНАУ).

Промова Голови Верховної Ради України Олександра ТКАЧЕНКА...

(Початок на 1-й стор.).

Шановний Леоніде Даниловичу!

В цю урочисту годину від імені Верховної Ради щиро вітаю вас, шановний Президенте України, з високим довір'ям співвітчизників.

На посаду керівника держави ви обираєтеся вдруге. І це дає вагомі підстави громадянам України, народним депутатам бути певними в тому, що новий термін перебування на посаді Президента ви повною мірою використаєте для того, щоб забезпечити:

— розвиток економіки і поліпшення життя народу;

— комплексну безпеку країни і її населення;

— захист і розвиток демократії, політичних, соціально-економічних прав і свобод громадян, передбачених Конституцією України;

— формування держави, відкритої для всього світу та шанованої у міжнародному співтоваристві.

Виборча кампанія з усією гостротою висвітлила всі насущні життєві проблеми в економічному і суспільному житті держави.

На цьому шляху відкриваються нові можливості для поглиблення плідної співпраці між гілками влади. Результатом такої співпраці стало прийняття Конституції України, укладення історичного великомасштабного договору з Росією, налагодження відносин з іншими країнами Сходу і Заходу, вступом у МПА, прийняття низки відповідальних рішень у соціально-економічній сфері.

Усі політичні сили, представлені у Верховній Раді, неухильно дотримуються священного принципу — пріоритету вищих національно-державних інтересів. У цьому запорука того, що співпраця буде продовжуватися і міцніти, зосереджуючись на подоланні кризових явищ, переході до політики економічного зростання в інтересах усього народу.

Нехай високе довір'я додає вам наснаги, державної мудрості і далекоглядності в повсякденних трудах і випробуваннях, які чекають і Президента, і всіх нас.

У березні буде більше відповідей, аніж запитань

Із прес-конференції Голови Верховної Ради України Олександра Ткаченка

Підсумки роботи парламенту за пленарні місяці IV сесії відповідають поставленим вимогам. Із запланованих 415 законопроектів розглянуто вже дві третини — 260. Тож Голова Верховної Ради України Олександр Ткаченко впевнений, що парламент впорається з планами до кінця року і, зокрема, вкладеться у конституційні нормативи з прийняттям держбюджету. Є перспектива розглядати основний економічний дороговказ держави не пізніше 16 грудня. Однак постають запитання: за якого уряду, за якого прем'єра, з якими параметрами парламент затверджуватиме бюджет у цілому. Це, як кажуть, справа часу. Як і розв'язання багатьох інших злободенних проблем.

Ми і Європа

Під враженнями поїздки української парламентської делегації до Данії та Фінляндії Олександр Ткаченко аналізував вигоди співпраці між парламентами та членства в Європейському союзі. Під час зустрічі з Президентом Фінляндії, який нині головує в ЄС, українська делегація цікавилася його позицією щодо майбутнього вступу України до Євросоюзу. Як повідомив О. Ткаченко, Президент сказав, що в кінці грудня на засіданні ЄС у Гельсінкі розглядатиметься питання України та Росії. Яку стратегічну лінію виберуть учасники засідання, він, звісно, сказати не міг. На думку О. Ткаченка, позитивом перебування держав у ЄС є те, що розвиток і в промисловості, і в аграрному секторі йде в одному напрямі — на укрупнення виробництв. На ринках з'являється більше дешевшої продукції, а це змушує уряд міняти і стратегію, і тактику народногосподарського комплексу, ідучи шляхом модернізації створених промислових об'єднань. Наступне, що подобному вразило українську делегацію, за словами її керівника, — це серйозна співпраця між гілками влади в цих країнах, високий рівень правової дисципліни. Представників датського і фінського парламентів цікавило, що робить парламент України для виконання зобов'язань, взятих перед Радою Європи, а також підсумки виборчої кампанії.

Фракційна ротація

Це явище зачепило і фракцію Селянської партії, у якій нині залишилося 11 депутатів. І хоча Олександр Ткаченко як Голова ВР за Регламентом не може належати до жодної фракції, як лідер СелПУ він прокоментував перспективи таких ротацій. «Недоречно втручатися у внутрішні справи парламенту, — сказав О. Ткаченко. —І за Конституцією, і за Регламентом депутат має право переходити з однієї фракції чи групи в іншу. Але під тиском чи за вказівками це недопустимо». Голова парламенту вважає за доцільне переглянути закон про вибори народних депутатів і запровадити таку норму: якщо депутат, який пройшов до ВР за партійним списком, захоче вийти з тієї чи іншої фракції, його долю вирішуватиме партійний з'їзд чи пленум. Олександр Миколайович не переймається «втратами» і сподівається «доукомплектувати» фракцію СелПу до 15—17 осіб.

Дружба й союзи

У світлі недавніх намірів Росії та Білорусі підписати союзний договір главі парламенту адресували запитання щодо його позиції в цьому питанні. «Чому ми турбуємося за союз Росія—Білорусь, а жоден не зробив якусь публіцистичну оцінку чи аналіз того, що відбувається у нашій державі, в економіці, соціальній інфраструктурі?» — також запитально відповів Олександр Ткаченко. На його думку, треба менше заглядати, що робиться в сусідів, а проаналізувати плюси й мінуси власної багатовекторної зовнішньої політики.

Парламентська більшість

Нині у ВР обговорюють дві формули створення більшості. Одна — через об'єднання фракцій, яку запропонували чотири фракції («Батьківщина», Рух (Костенка), ПЗУ та «Трудова Україна»). Друга формула, яку пропагує «Відродження регіонів», — більшість формується на індивідуальній основі. Ставлення Олександра Ткаченка до більшості таке: її формування не має бути джентльменською угодою чи домовленістю. На думку голови парламенту, треба внести поправки до Конституції: парламент має право не лише затверджувати прем'єр-міністра, а й формувати уряд і знімати прем'єра та міністрів. Якщо це не буде закріплено конституційно, ситуація чи відносини у так званій більшості можуть змінитися і вже ніхто з жодними домовленостями не рахуватиметься. Під час затвердження нових конституційних норм, переконаний О. Ткаченко, голови фракцій чи груп "самі об'єднаються, претендуватимуть на своє представництво в уряді та нестимуть відповідальність і за уряд, і за виконання програм».

Новий прем'єр і уряд

У понеділок уранці відбулася зустріч Голови Верховної Ради України Олександра Ткаченка з Президентом України Леонідом Кучмою. За словами голови парламенту, Президент запевнив, що вноситиме на розгляд ВР кандидатуру Валерія Пустовойтенка на посаду Прем'єр-міністра. «Питань немає, — наголосив О. Ткаченко, — залишається Валерію Павловичу працювати з головами фракцій».

Ряд політологів вважає, що парламент таки затвердить В. Пустовойтенка вдруге на посаді прем'єра. Але з тим, щоб весною знову повернутися до питання про відставку уряду. Це припущення Олександр Ткаченко не підтвердив, але й не спростував: «Сказати так — скажуть, неправильно, і ні — також неправильно. Хто на якій посаді буде в Кабміні, хто стане прем'єром — сьогодні можемо тільки передбачити і відчути. Січень буде ще складніший, лютий — ще гірший. А березень — то вже треба нести відповідальність. Тоді вже буде менше запитань, а більше відповідей».

Юліана ШЕВЧУК.

«Кожне покоління відкоркує своє шампанське. Кожне покоління вип'є свою чашу»

Ліна Костенко

(Початок на 1-й стор.).

Сьогодні, 1 грудня 1999 року, перший звичайний робочий день обраного вдруге Президентом України Леоніда Кучми. Він присягнув на вірність Україні. І, можливо, без 1 грудня 91-го не було б 1 грудня 99-го.

За ці вісім років ми пережили троє президентських і двоє парламентських виборів, маємо нову Конституцію України. Кілька разів були і, на жаль, залишаємося нині на волосинці від референдуму. Історія людства знає, який це зручний і водночас небезпечний інструмент у політиці. Проте «так» незалежності України ми сказали свідомо. Це був справжній вияв демократії. Ми голосували надією, розумом і серцем. Ми були свідомі того, що здобули свободу держави Україна. Це перемога українського духу, перемога в історії, у бутті.

Через роки ми розуміємо і робимо для себе відкриття: стати справді незалежними, виявляється, складніше, аніж проголосити незалежність. Це великий і праведний труд — будувати державу, обстоювати права і свободи її громадян. На жаль, доводиться констатувати — праведників таких замало. Більше тих, хто маскується і скористався ейфорією, на яку довго хворів народ, і не помітив, як опинився у тенетах старателів власних, шкурних інтересів. Дедалі частіше ми даємо собі відповідь на запитання «чому?» або «кому це вигідно?», перелічуючи тих, котрі пильнують усе й уся, котрі є батьками отих артілей старателів власних інтересів. І головне — жоден з них ніде не сказав, що він проти народу. Всі — за ! Бо той народ — руда для старателів... І люди ностальгічно згадують старі часи. Кажуть, незалежність винна. А насправді винні ми всі — що даємо себе обдурити. Кожен на своєму місці, кожен своїм голосом на виборах, місцевих, парламентських, президентських. Старателі не сплять. Вони захищають свої корпоративні артільні інтереси.

Сьогодні, 1 грудня 1999 року, залишається закликати всіх громадян і кожного зокрема так само, з такою самою енергією, як і вісім років тому, захищати себе і свою родину. Це дасть змогу вижити. І боронити незалежність держави, творити її власним розумом і власними руками. А владі — здорового честолюбства. У тому сенсі, щоб мала честь.

Ми стоїмо на порозі змін — уряду передусім, влади на місцях. Та, мабуть, і певних коректив у курсі реформ. Зміни будуть, можливо, без афішування. Але Президент має зробити висновок з виборів, з усього, що він почув і побачив протягом останніх місяців. Він здобув перемогу. Важко. На ідеї незалежності. Народ підтвердив на останніх президентських виборах життєздатність тільки цієї ідеї.

Це великий і праведний труд — будувати державу, обстоювати права і свободи її громадян. Він випав нам, поколінням кінця XX і початку XXI сторіч.

Вікторія СВІТЛАНОВА.

Із запланованих 415 законопроектів ВР вже розглянула 260

Роки становлення і утвердження

1 грудня прокуратурі незалежної України виповнюється вісім років

Вісім років тому на карті Європи, в її центрі, з'явилася нова держава — Україна. 1 грудня 1991 року на всеукраїнськомі референдумі в результаті всенародного волевиявлення було створено незалежну Українську державу.
І символічно те, що саме 1 грудня ми відзначаємо і нашу професійну дату — восьму річницю від дня утворення прокуратури незалежної України.

Але не будемо забувати, що прокуратура нової України є наступницею вікових правоохоронних традицій нашого народу, вона пройшла складний шлях свого розвитку.

Зокрема, історія становлення прокуратури як державного інституту на теренах України розпочалася ще у XVIII сторіччі, коли Петро І утворив прокуратуру для здійснення нагляду за додержанням законності у діяльності центральних і місцевих органів державної влади.

Як орган незалежної держави прокуратура України починає свій відлік з 1917 року, коли впала монархія в Росії і в Україні розпочалася дійова робота з відновлення державності. Утворено Українську Центральну Раду, уряд — Генеральний Секретаріат, а в листопаді того ж року проголошено Українську Народну Республіку. Почалася робота зі створення прокурорського нагляду. У грудні 1917 року засновано Прокураторію, а в січні 1918 року Центральна Рада ухвалила Закон «Про урядження прокурорського догляду в Україні».

За часів гетьманату діяльність прокуратури регулювалася Законом «Про утворення Державного Сенату». Прокурори були при кожному Генеральному Суді, а також Загальнім Зібранні Державного Сенату під вищим наглядом Генерального прокурора.

Директорія УНР, яка прийшла в грудні 1918 року, відновила чинність закону про прокурорський догляд.

Зі встановленням радянської влади в Україні було скасовано всі судові установи та прокурорський нагляд, що існували до цього.

З утворенням Союзу РСР прокуратура України після декотрих структурних перебудов стала органом єдиної централізованої системи союзної прокуратури, перебуваючи в цьому статусі до здобуття Україною незалежності.

5 листопада 1991 року прийнято Закон України «Про прокуратуру» й низку інших нормативних актів, які й становлять правову базу організації та діяльності органів прокуратури суверенної України. Закон «Про прокуратуру» — найперший у країнах, колишніх республіках СРСР — введено в дію з 1 грудня 1991 року. Тому цей день ми вважаємо днем народження нової української прокуратури.

За період, що минув з того часу, прокуратура почала набувати якісно нових рис як самостійна служба законності. Ці роки позначилися для органів прокуратури напруженою працею і пошуками шляхів підвищення ефективності їх роботи, зламом стереотипів деяких форм її діяльності.

Організаційні та функціональні зміни в діяльності прокуратури відбувалися на тлі глобальних перетворень в усіх галузях суспільного життя. Перехід до ринкових економічних відносин, демократичних засад політичної системи не дав нашому народові очікуваних швидких зрушень на краще. Економічна криза, соціальні негаразди, вибух злочинності змусили нас позбутися багатьох ілюзій, пов'язаних з ейфорією перших років незалежності, коли демократія та вільний ринок багатьма розглядалися як панацея від усіх бід і запорука суспільного добробуту.

У реальному житті все було набагато складніше.

Разом із соціальними та економічними негараздами поширювався правовий нігілізм, розхитувався правопорядок, зросла злочинність, що стала набувати дедалі організованішого, корисливішого і жорстокішого характеру. З'явилися нові для нас види злочинів: вбивства на замовлення, «розбірки» злочинних угруповань, здирництво тощо. Як ніколи, поширилися процеси криміналізації економіки, особливо у банківсько-кредитній, приватизаційній та енергетичній галузях.

Мабуть, нині всі усвідомили, що для досягнення позитивних результатів має минути час, певний перехідний період. Забігання вперед, у тому числі і в реформуванні правової системи, обтяжене небезпечними й часто непередбачуваними наслідками.

За цих умов від працівників прокуратури вимагалося оволодіти новими завданнями і способами їх розв'язання, істотно підвищити інтенсивність і якість праці, престиж якої почав падати одночасно з різким збільшенням відпливу кадрів з органів прокуратури.

На жаль, у цей період припустилися серйозних помилок в організації роботи прокуратури та самій спрямованості її діяльності. Без урахування реального стану законності і правопорядку передчасно почала згортатися робота із загального нагляду. І це тоді як безгосподарність, розтринькування державного майна, так звана «прихватизація», шахрайство всіляких трастів, зловживання посадових осіб, корупція набули загрозливого поширення, завдаючи значної шкоди нашій державі та її громадянам.

Загальнонаглядова діяльність прокуратури давала і здатна давати ще багато користі і державним інтересам, і в справі захисту прав громадян.

Негативно впливали на нормальну діяльність органів прокуратури і всілякі необгрунтовані пропозиції про входження прокуратури до тієї чи іншої гілки влади, до системи інших державних органів.

В основі цих помилкових уявлень часто стояли кон'юнктурні інтереси, політичні та особисті амбіції, які об'єктивно могли призвести до ліквідації прокуратури як самостійного державного інституту, що його діяльність спрямована на забезпечення законності — необхідної умови побудови правової держави.

Конституцією України визначено самостійне місце прокуратури в системі організації державної влади. В Основному Законі цьому органові присвячено окремий розділ VII, котрий розглядає її як єдину систему, що на неї покладається немало важливих державних функцій, і передбачає, що організація і порядок діяльності органів прокуратури України визначаються законом.

При цьому слід мати на увазі, що принцип поділу державної влади, який, як засвідчує досвід розвитку цивілізованих державних систем, у чистому вигляді не існує, передбачає створення їх балансу у державному механізмі на основі системи стримувань, противаг і контролю. Прокуратура, на наш погляд, і виступає як орган вищого державного нагляду за дотриманням законів.

Проте в нині чинній Конституції України цей орган позбавлено законодавчої ініціативи, на перехідний період відведено функції загального нагляду та деякі інші напрями прокурорської діяльності, що, окрім збитків, обмежується тільки зазначеною класичною тріадою. У конституціях більшості країн взагалі немає переліку влад, втім, стаття 6 Конституції України проголошує, що державна влада в Україні здійснюється на засадах її поділу на відповідні гілки, що, на нашу думку, не означає їх вичерпність. Поряд з фундаментальними галузями влади можуть існувати й інші державні структури, яких хоча й не названо в цій статті, але окреслено в тексті Конституції України (зокрема — прокуратура).

Прокуратура за характером своєї діяльності сприяє взаємодії поділених влад і, по суті, є поки що єдиним діючим механізмом системи забезпечення поділу і взаємодії влад.

Одним із аргументів, що їх висувають опоненти самостійного статусу прокуратури, є посилання на досвід окремих зарубіжних країн. Вважаю такі спроби непереконливими, а саме механічним перенесенням особливостей іноземних правових систем на вітчизняний грунт. Слід мати на увазі, що ефективність тієї чи іншої моделі прокуратури, її роль і місце в прокуратурі органів державної влади значною мірою залежить від соціально-економічного становища і криміногенної ситуації в конкретній країні, історично сформованих уявлень про правову систему, традиції правової культури народу та інших істотних чинників.

Не можу не навести тут висловлювання з цього приводу Президента України Леоніда Даниловича Кучми:

«Я за незалежного, принципового прокурора. Це європейська тенденція, і від неї не слід відходити. Тим більше що маємо власний і досить позитивний досвід прокурорського нагляду за виконанням законів, захисту інтересів держави, прав і свобод громадян. Він відповідає світовим стандартам, демократичним принципам права».

Неможливо погодитися і зі спробами позбавити прокурора функції нагляду за законністю судових рішень. Адже, приносячи протест, прокуратура лише допомагає суду виправити можливу помилку. Більш того, така форма участі прокурора в судочинстві сприяє запобіганню корупції у судових органах, що повною мірою відповідає державним інтересам.

І все-таки нам удалося головне: **зберегти прокуратуру як самостійний державний орган, покликаний забезпечити законність, інтереси держави і громадян**. Слідчими прокуратури проведено слідство в 50 тисячах кримінальних справ. З ініціативи прокуратури державі повернуто майже 3 мільярди гривень, 53 мільйони доларів, чимало іншої валюти.

Для ефективності діяльності прокуратури останнім часом здійснено важливі заходи з реформування організації та діяльності прокуратури, потреба в яких відчувалася вже давно. Змінилася сама спрямованість прокурорської діяльності, яка набула конкретнішого характеру, стала націленою на кінцевий результат — усунення порушень закону, реальний захист інтересів держави і прав громадян.

Завершено істотну структурну перебудову центрального апарату Генеральної прокуратури та підпорядкованих прокуратур для запровадження оптимального варіанта організації роботи.

Ліквідовано дисбаланс між управлінськими апаратами Генеральної прокуратури, обласних прокуратур та низовими ланками, які виконують основний обсяг прокурорсько-слідчої роботи, так би мовити — на переднім краї. Проведено значне скорочення штатів Генеральної та обласних прокуратур, а штатні одиниці, що вивільнилися (до речі, їх понад 600), передано до районних і міських прокуратур.

Реорганізовано транспортні та військові прокуратури, що вже дає позитивні результати.

Нині працюємо над питанням удосконалення структури прокуратур міст, де є районний поділ, для підвищення ефективності їх діяльності.

У короткі строки довелося поновити практично всю відомчу регламентуючу діяльність прокуратури: регламент, галузеві накази, положення про структурні підрозділи тощо, бо попередні внутрішньовідомчі акти не відповідали сучасним вимогам з організації прокурорської діяльності.

Генеральна прокуратура України є учасницею 15 міжвідомчих міжнародних угод з прокуратурами інших держав. Наші працівники брали активну участь у підготовці двосторонніх міжнародних угод про правову допомогу.

Успішно здійснюємо низку спільних програм міжнародного співробітництва.

Серед них — співпраця з Радою Європи у межах Спільної програми правоохоронних органів, з департаментом юстиції США — в рамках україно-американської комісії Кучма—Гор, Координаційною радою генеральних прокурорів країн СНД тощо.

Вважаю вагомим досягненням і те, що нам вдалося зберегти основний кадровий потенціал прокуратури та встановити необхідний баланс між досвідченими й молодими працівниками. Мало того, останнім часом зміцнено керівні кадри прокуратур практично всіх ланок.

За вагомий внесок у зміцнення законності, бездоганну службу в органах прокуратури 187 прокурорських працівників нагороджено нагрудним знаком «Почесний працівник прокуратури України», 43 надано почесне звання «Заслужений юрист України», а 5 нагороджено відзнакою Президента України.

Водночас бачимо й недоліки, проблеми і прогалини у своїй роботі. Важливим питанням залишається підготовка кадрів, їх виховання у дусі відповідального ставлення до обов'язків. Від цих і багатьох інших питань залежать успіхи всієї діяльності органів прокуратури. Особливу увагу зосереджено на посиленні надання практичної допомоги, підвищенні вимогливості до працівників прокуратури Кіровоградської, Київської, Полтавської, Тернопільської, Харківської, Херсонської, деяких інших областей, результати роботи яким треба поліпшувати.

Ми відзначаємо наше професійне свято востаннє у цьому сторіччі. І щоб гідно зустріти нове, XXI століття, органи прокуратури, кожного працівника чекатиме важлива й напружена робота. Попереду — розв'язання відповідальніших і масштабніших завдань, метою яких є утворення суверенної, демократичної, правової України. Тож до нових досягнень у справі зміцнення законності в державі.

Михайло ПОТЕБЕНЬКО,
Генеральний прокурор України,
державний радник юстиції України.

У Рахунковій палаті України

Кредити краще полічити

Голова Рахункової палати Валентин Симоненко і голова Представництва Світового банку в Україні Грегорі Єджейчак обмінялися інформацією про ефективність міжнародної фінансової допомоги Україні з джерел Міжнародного банку реконструкції та розвитку. Йшлося про подальшу співпрацю, зокрема, запровадження системи контролю за цільовим та ефективним витрачанням кредитів під гарантії уряду України.

Гість підкреслив особливе значення Рахункової палати у зміцненні державного фінансового контролю.

Прес-служба
Рахункової палати України.

Вітаємо всіх працівників прокуратури!

Хроніка. Факти. Події

✓ Київ

Єжелі человєк образованний...

... то у нього з мертвого живоє робиться, як казав незабутній кіногерой. Тим часом у Криму готові всерйоз реалізувати цю формулу: оживити "мертвий сезон" і зробити півострів привабливим для туристів протягом цілого року.

Такий настрій відчувався на презентації Кримського центру розвитку туризму (КЦРТ) у київському Представництві Європейської комісії. Чому саме там? Бо саме Програма Євросоюзу ТАСІС два роки тому ініціювала створення КЦРТ, фінансувала всі необхідні починання й навчання фахівців відповідно до євростандарту. І от результат: уже на нинішньому 6-му осінньому турсалоні центр отримав диплом за популяризацію туристичних можливостей України. Центр вирушив у самостійне плавання, але Євросоюз вирішив продовжити проект програми ТАСІС із підтримки КЦРТ до 2000 року.

✓ Ольстер

Юніоністи та республіканці керуватимуть разом

У Північній Ірландії політичні партії завершили обрання міністрів до Національної асамблеї — першої за чверть століття адміністрації Ольстеру, в якій буде представлено юніоністів і республіканців. Міністром освіти буде Мартін Макгіннесс, колишній глава ІРА. Асамблея складатиметься з десяти осіб. До неї мають увійти представники чотирьох партій. Першим міністром став юніоніст Девід Трімбл, його заступником — представник загалом католицької соціал-демократичної і лейбористської партії Шимус Маллон. Процес призначення міністрів до нової адміністрації затягнувся, і все-таки цей день можна назвати поворотним для Північної Ірландії.

✓ Софія

В обмін на членство реактори зупинять

Болгарія та країни Європейського союзу досягли домовленості про дострокове виведення з експлуатації чотирьох старих реакторів атомної електростанції у Козлодуї. Болгарія щороку отримуватиме від ЄС близько 250 мільйонів євро для того, щоб підтримати енергетичний комплекс країни, повідомив європейський комісар Гюнтер Ферхойген по закінченні зустрічей з президентом і прем'єр-міністром Болгарії. Нагадаємо, що дострокового зупинення старих реакторів вимагав Європейський союз як умову для початку переговорів про вступ Болгарії до ЄС. Водночас точну дату виведення з експлуатації атомних реакторів ще не визначено.

✓ Фотофакт

В усьому світі сьогодні відзначають Міжнародний день боротьби зі СНІДом. Але цьому ВІЛ-інфікованому, 30-річному солдату-ветеранові з Камбоджі, не до цього. Нині його життя зводиться до того, щоб дістатися парку у Пномпені, де ізольовано від усіх інших живуть десятки інфікованих хворих.

За повідомленнями кореспондентів «ГУ» та зарубіжних інформагентств.

Фото АП.

В особі Румунії НАТО матиме вірного союзника

Святкування Національного дня Румунії, яке відбудеться сьогодні в цій сусідній з нами країні, бере початок від 1918 року. Тоді, після розпаду кількох імперій, було створено єдину румунську державу. З нагоди нинішнього свята інтерв'ю «ГУ» дав Тимчасовий Повірений у справах Румунії в Україні Корнел ІОНЕСКУ.

— Пане Іонеску, тоді, 1918 року, до складу вашої держави увійшли і деякі українські землі. Тому, можливо, святкування румунами дати утворення тієї Румунії може викликати в Україні певні емоції. Тим більше всі ми пам'ятаємо пристрасті з «питання територій», що не так давно кипіли і в Бухаресті, і в Києві. Що ви сказали б українцям, у яких словосполучення «об'єднана Румунія» або «єдина Румунія» викликає певну антипатію?

— Не думаю, що створення 1918 року єдиної національної румунської держави може вплинути на існуючі сьогодні кордони, на їх переділ. Нинішня Румунія —одна зі сторін цілої низки відповідних документів і домовленостей. І це найкращий доказ того, що ми не збираємося претендувати на ті землі, які тепер уже не є частиною Румунії. Отже, й підстав для згаданих вами емоцій, гадаю, не існує. Користуючись нагодою, хотів би привітати зі знаменною датою всіх румунів—мешканців України і побажати їм усього найкращого.

— Недавно закінчилися два роки, відведені на переговори щодо погодження договорів про режим держкордону і про делімітацію континентального шельфу і виняткової економічної зони. Результату поки що немає. Можливо, це наслідки форсування подій під час роботи над базовим політичним договором: Україна хотіла якнайшвидше одержати підтвердження існуючих кордонів, а Румунія — потрапити у першу хвилю нових членів НАТО?

— Не став би це пов'язувати. Гадаю, фахівці, що працюють зараз над цими документами, мають певний запас часу і знайдуть можливість завершити роботу. Ймовірно, у грудні відбудеться ще один раунд переговорів. Важко сказати, чи буде він останнім. Та хочу наголосити: і румунська, і українська сторони мають бажання розв'язати питання саме шляхом переговорів, а не з допомогою Міжнародного суду.

— Можливо, під час майбутнього саміту в Гельсінкі Румунія отримає офіційне запрошення на переговори про вступ до Європейського союзу — принаймні, існує відповідна рекомендація Європейської комісії. Чи означає це, що в недалекому майбутньому в наших відносинах можуть виникнути певні проблеми — перспективи запровадження візового режиму і у зв'язку з цим спад економічного співробітництва?

— Нині важко сказати, чи будуть зміни і які саме. Навпаки, ми поки що маємо намір обговорювати з Україною нові можливості для співробітництва, питання надання нового поштоху економічним відносинам. Президенти наших країн під час своїх зустрічей зазначили, що, на жаль, маємо не досить високий товарооборот і обсяг торговельно-економічних відносин загалом. І тепер маємо зосередитися передусім на цьому.

— Доповідь Єврокомісії досить критична щодо економічної ситуації в Румунії. Чи можна вважати, що рекомендації ЄК щодо початку переговорів про вступ до ЄС — успіх зовнішньої політики вашої держави?

— Не стверджуватиму, що економічна ситуація в Румунії блискуча. Та все-таки вважаю: рекомендації ЄК — це наслідок і економічних реформ, і успішної внутрішньої та зовнішньої політики. Приміром, сплативши цього року свої щорічні зобов'язання по зовнішньому боргу, Румунія довела, що здатна виконувати фінансові зобов'язання. Серед політичних партій існує міцний консенсус щодо необхідності інтегрування країни до євроатлантичних структур. На це спрямована й зовнішня політика. Слід відзначити й позицію самої Європи, європейських структур, які приділяють велику увагу європейській інтеграції Румунії. Звичайно, нам ще чимало треба працювати, є низка умов, поставлених Єврокомісією, ми повинні виконувати певні зобов'язання.

— «Після того, як Бухарест зайняв відому позицію в югославському конфлікті, здавалося б, можна було очікувати і безумовної рекомендації для початку переговорів» — це цитата із впливової румунської газети «Адеверул». Що ви гадаєте з цього приводу?

— Інтегрування Румунії до ЄС і НАТО — це два процеси, що розвиваються одночасно. І відповідні демарші для їх початку було зроблено не під час конфлікту на Балканах, а набагато раніше. Тоді також було вирішено, що ці процеси не повинні опинитися під впливом будь-яких зовнішніх чинників. Тому Румунія могла висловлюватися за мирне розв'язання конфлікту до певного етапу. Наголошу, що ми не були проти наших сусідів-сербів, і не треба розуміти, ніби Румунія скористалася нагодою, щоб отримати якусь користь з їхнього лиха. Ми виступали за утвердження демократичних цінностей. І наша позиція цілковито відповідала стратегічному курсу Румунії на інтегрування до ЄС і НАТО. Якщо ж це відіграє свою роль у тому, що нас запросять на переговори щодо членства в ЄС, це буде конкретним доказом: Румунія обрала правильний шлях.

— До НАТО Румунія також розраховує вступити з наступною хвилею новобранців?

— Так, ми гадаємо, що наступний етап розширення НАТО має відбутися за участі Румунії. І в цьому нас підтримує більшість наших партнерів у самому альянсі. НАТО декларує політику відкритих дверей, і ці декларації слід підкріпити фактами. Наступне розширення має охопити країни, які фактично продемонстрували здатність діяти так, як справжні члени альянсу. З іншого боку, прийняття Румунії — в інтересах самої НАТО. Вона отримає одного з найнадійніших союзників. Це тим важливіше, що Румунія — одна з найважливіших європейських країн, коли зважити на величину території, чисельність населення, економічний потенціал і політичну стабільність.

Інтерв'ю взяв Анатолій МАРЦИНОВСЬКИЙ.

Україна? Будьте обережні!

Прес-служба німецького Товариства з питань інвестицій і розвитку (DEG) про День економіки України, який воно провело наприкінці минулого тижня в Кельні, попередило мене заздалегідь. Подія обіцяла бути цікавою хоч би вже тому, що відбувається не так часто.

DEG надає кредити на тривалі терміни німецьким підприємцям, які ризикнули робити бізнес у не вельми сприятливих в економічному плані країнах. Вісім років тому Україна видавалася тутешнім діловим людям країною, привабливою з усіх поглядів: вдале географічне розташування, високий виробничий потенціал, очікувана приватизація, наявність дешевої робочої сили.

Німці поспішили вкласти гроші в різні галузі економіки, дуже швидко посівши перше місце серед країн Європи і друге у світі після Російської Федерації за обсягом торгівлі з Україною. От, здавалося, де свято для душі буде — на Дні економіки України. Але... Хоч як старалися гості — заступник міністра зовнішньоекономічних зв'язків і торгівлі Володимир Безрученко, голова Союзу промисловців та підприємців Валентин Підвисоцький, посол України в Німеччині Анатолій Пономаренко — переконати партнерів, що у нас все о'кей, проте їхній оптимізм, напевно, нікому не передався.

Судячи з усього, до Кельна цього разу приїхали люди, які натерпілися від наших порядків.

Менеджери з інвестиційних питань, юристи, представники фірм, що працюють в Україні, попереджали: «Відправляючись на український ринок — будьте обережні! Там іде гра без правил...». Особливо занепокоєні представники малого бізнесу — аграрії, які розраховували в майбутньому на співробітництво з фермерами. Вони не бачать конкретних господарів землі, а з державою справи мати не хочуть. Керівник аграрної фірми «Лемкен» Франц-Георг Буше назвав таку цифру: цього року 94% українських колгоспів і радгоспів працювали збитково, що означає практичне банкрутство сільськогосподарської галузі з усіма наслідками, що звідси витікають. Проте й дотепер, дивувався пан Буше, в Україні не вироблена і не оголошена мета аграрної політики.

Не підбадьорив представників аграрних фірм і заступник міністра, підтвердивши, що земля в Україні не є товаром. «Ну що ж, — сказав один із промовців, — ми приїдемо тоді, коли в неї з'явиться справжній господар. Ми почекаємо»...

А загалом ця зустріч нагадала мені колись популярну і дещо сумну пісню з приспівом: «Мы с тобой два берега у одной реки». Скажімо, заступник міністра з ентузіазмом повідомив, що консорціум «Ейртрук Гмбх» виступатиме партнером в україно-російському консорціумі «СТЛ» для реалізації спільного проекту «Ан-70», хоча вже відомо: Німеччина відмовилася від цього проекту. Не менш оптимістичною була також його заява про те, що бундесреспубліка згодна надати кредити малим і середнім підприємствам в Україні, а німецькі представники малого бізнесу заявляють, що таких кредитів не можуть отримати навіть вони — через очікуваний обвал української гривні.

Я попросила підвести підсумки Дня економіки України виконавчого директора Союзу Східної і Центральної Європи, під егідою якого працює DEG, доктора Ульріха Діча:

— Це була дуже корисна зустріч підприємців Німеччини, які працюють в Україні, з відповідальними особами вашої країни. Щоправда, на неї приїхала лише третина запрошених — популярність України катастрофічно падає. Мабуть, вона стає найнепривабливішою країною серед усіх країн СНД, створюючи нездоланні перешкоди для пересування капіталів, приватного підприємництва, особливо в аграрному секторі. Досі ще не було такого, щоб німецькі банки відмовляли нам у кредитах для фінансування наших проектів. Але якщо проект для України, то ми тепер найчастіше отримуємо відмову. І це не дивно, адже Президент Л. Кучма заявив, що Україна — країна-банкрут. Хто ж захоче ризикувати? Проте ми все-таки сподіваємося, що ситуація у нас коли-небудь стабілізується. Та що й казати, не вийшло свято...

Валентина ПИСАНСЬКА.

Франкфурт-на-Майні.

Німці вважають: у нашій країні йде «гра без правил»

«Ось виросту — і ходитиму по Місяцю!»

Чарльз Д'юк: коли я відчув, що Всевишній керує моїми помислами і діями, тоді вдруге народився на світ

Спершу не повірилося, що цей високий, підтягнутий, з сором'язливою посмішкою чоловік — легендарний Чарльз Д'юк, котрий у квітні 1972 року у складі екіпажу «Аро11о-16» ступив на поверхню Місяця... А потім пережив тяжку внутрішню драму, котра змінила все його життя.

Але це був він — 63-річний сивоволосий бригадний генерал США, першокласний льотчик-випробувач, котрий і нині не уявляє свого життя без штурвала літака.

До Черкас Чарльз Д'юк та його мила дружина Дороті прибули разом зі своїми друзями — подружжям лікарів Річардом та Джой Айвенсами. Американські травматологи вже сьомий рік поспіль опікуються ортопедичними відділеннями черкаських лікарень. Вони допомагали нашим фахівцям опанувати нові методи оперування, привозили вкрай необхідну медичну гуманітарну допомогу.

Після міжнародної духовної конференції, в якій заокеанські гості брали участь, черкаські друзі Айвенсів запросили їх на святковий обід. Особливо зраділи Іван Цибанов, Сергій та Світлана Паськи, гостинні господарі, що на їх запрошення познайомитися ближче дало згоду «зоряне» подружжя Д'юків. Черкащани хвилювалися — як спілкуватися з видатним астронавтом, «гостем з Місяця». Однак побоювання виявилися марними. Джой і Річард, Дороті і Чарльз з істинно американською невимушеністю і відкритістю цікавилися життям в Україні, розповідали про своє — відверто і щиро.

— Народився я в 1935 році у штаті Південна Кароліна, — розповідав з допомогою перекладача, американського проповідника українського походження Віктора Браницького, астронавт. — Батько мій, ветеран другої світової війни, працював у страховій компанії. Мама займалася домашнім господарством. Я, мій брат-близнюк і молодша сестра росли допитливими дітьми і великими фантазерами.

Якось увечері, спостерігаючи за величним диском Місяця, я захоплено вигукнув, звертаючись до матері: «Ось побачиш — виросту і ходитиму по Місяцю!». Мама посміхнулася, погладила мене по голові і відповіла: «Я в цьому не сумніваюся, Чарлі!». Батьки вчили нас змалку, як бути людиною характеру, сильної волі і віри у власні сили.

Після закінчення з відзнакою школи, Чарльз Д'юк навчався в Академії Військово-морського флоту США. Згодом перевівся у Військово-повітряні сили і став льотчиком-винищувачем. Постійно прагнучи до самовдосконалення і успіху, 26-річний пілот вступив до Масачусетського коледжу і здобув ступінь магістра за фахом «аеронавтика і космонавтика». Тут він і познайомився з білявою блакитноокою дівчиною Додтті Клейборн. У 28-річному віці, після закінчення навчання, Чарльз одружився з Дотті. У них народилося двоє синів. Один з синів, Том, пішов стежкою батька і нині працює пілотом в авіакомпанії, а Чарльз став бізнесменом.

У 1966 році 31-річного льотчика-випробувача Чарльза Д'юка зарахували у групу астронавтів. Сім'я переїхала до Х'юстона. Розпочалися напружені дні і місяці тренувань. Ці шість років підготовки до польоту на Місяць стали випробуванням не лише для Чарльза, а й для Дороті, котра почувала себе у той час покинутою і самотньою... Але про цю драму Чарльз дізнається згодом. А тоді, навесні 1972 року, він почував себе найщасливішою людиною у світі...

— ... Я сидів разом з членами екіпажу Джоном Янгом і Кеном Меттінглі в кораблі «Аро11о-16» і з нетерпінням рахував секунди до старту: п'ять, чотири, три, два, один... пуск! — з ностальгією пригадував астронавт.

— Розпочалися 11 незабутніх днів космічної експедиції. Очам відкрилося вражаюче видовище. На відстані майже 30 тисяч кілометрів від нас Земля здавалася коштовним самоцвітом. Вона грала всіма барвами веселки — я бачив голубі моря, сліпучо-білі хмари і снігові шапки гір, оксамитово-коричневу сушу. Це зворушливо-тендітне кришталеве диво — Земля — буяла у чорноті космосу...

«Apollo-16» мчав до Місяця зі швидкістю 4,5 тисячі кілометрів на годину. Через 3 доби польоту двоє астронавтів ступили на місячну поверхню... Хтось із них, розкажуть космічні мандрівники, народився в сорочці, аби модуль примісячився хоч на півметра убік — він потрапив би у кратер глибиною 10 метрів, а поруч зі стояком шасі лежав величезний метеорит...

— Я ступив на Місяць і побачив відбиток свого кроку, — продовжував астронавт, — поверхня супутника Землі була вкрита товстим шаром пилу. Через те, що там нема атмосфери, видимість відкрилася на сотні кілометрів. З тієї самої причини там ніколи не буває ні вітру, ні дощу, ні снігу. Від сходу і до заходу Сонця минає два тижні. Ми пробули на Місяці 72 години, і весь час було видно, як вдень. Коли температура сягнула 150 градусів за Цельсієм, пластикові елементи на комбінезонах почали плавитися... Кожен наш крок, кожне слово, мовлене на Місяці, записував вмонтований у скафандр спеціальний пристрій. З першої хвилини перебування там і до останньої ми не могли стримати свого захоплення — незворушно-спокійним пейзажем, помереженим кратерами, пофарбованим у різноманітні відтінки сірого. Той світ зберігся у первісній чистоті — незайманий, ніким не зіпсований. Мене переповнювала гордість від усвідомлення того, що я — один з небагатьох землян, кому пощастило побачити його своїми очима, пережити ні з чим незрівнянні почуття... Вони залишилися зі мною на все життя...

Після польоту на Місяць для 36-річного Чарльза Д'юка настали ще бурхливіші часи, ніж до космічної експедиції. Він став національним героєм. Однак чим вище він піднімався в суспільному житті країни, тим глибшою ставала прірва між ним і Дороті.

— Чарльза майже ніколи не було дома, — пригадувала пережите дружина астронавта. — Світські прийоми, інтерв'ю, візити в інші країни. Чарлі з кожним роком віддалявся від мене. Я була у відчаї. Відчувала себе найнещасливішою жінкою у світі. Я була близька до самогубства. Чарлі не розумів мене. І тоді я звернулася до Бога...

Чарльз Д'юк помітив, як змінилася дружина. На той час його душу також обсіли сумніви. Йому набридло світське життя. Він не бачив більше мети. Усе, про що мріяв, — досяг. Чого ще прагнути? Невдоволення життям породило глибоку депресію. Чарльз намагався знайти її причини, і дедалі більше занепадав духом. Ось тоді він відгукнувся на пропозиції Дороті вивчати разом слово Боже...

Не відразу Господь увійшов у моє серце, — завершив розповідь астронавт. — На це потрібен був час і тяжка праця душі. Але коли я відчув, що Всевишній керує моїми помислами і діями, тоді вдруге народився на світ Чарльз Д'юк... Ми з Дотті знову стали щасливими людьми...

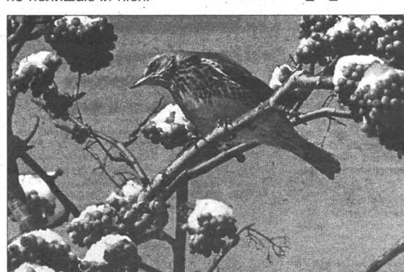
Нині подружжя Д'юків живе у Техасі, в маленькому містечку. Військової пенсії Чарльза вистачає, щоб разом подорожувати по світу, нести людям слово Боже. До речі, 140 американським астронавтам, крім державних почестей і нагород, ніяких матеріальних допомог чи пільг законом не передбачено. Чарльз Д'юк з Дороті раз на рік зустрічаються зі своїми «зоряними» побратимами. Він нині наймолодший серед них. А трьох астронавтів, котрі побували на Місяці, вже немає в живих.

Ось така історія про «людину з Місяця». Чарльз Д'юк з Дороті втретє приїжджають в Україну. Вона їм дуже подобається, «країна-праматір космонавтики». Астронавт глибоко шанує українського вченого Юрія Кондратюка, чиї передбачення і розрахунки використовувалися в Америці під час підготовки польоту на Місяць.

Лідія ТИТАРЕНКО.
Фото автора.

Родич солов'я співає і взимку

Пернаті солісти мігрують, не полишаючи пісні

Якось у Чернівцях, у скверику навпроти приміщення корпункту «Голосу України», висадився десант птахів оливково-бурого кольору. Десяток симпатичних створінь обсіли гілки лип, тополь і ясенів. Двори враз наповнилися дзвінкими мажорними трелями. Пернаті солісти співали з таким натхненням, що жінки з сумками в руках притишували ходу й поглядали в бік оптимістично налаштованого птаства. Надворі була зима, а в повітрі мовби витав дух весни.

Співочі дрозди (а це були саме вони), наковтавшись фіолетових кульок підмороженого винограду, дозволили собі на хвильку забути про зиму, люті морози й дати волю емоціям. Ці птахи — вроджені солісти, одвічні суперники солов'їв. До речі, вони належать до однієї родини — горобиних. За уміння витьохкувати складні трелі, за пісенну вдачу народ охрестив дроздів співочими.

Раніше ці птахи були виключно патріархальними мешканцями. На Буковині їх можна зустріти практично в усіх природних зонах, у тому числі і в Карпатах. Та віднедавна дрозди почали селитися і в містах. Урбанізація пернатих пояснюється дуже просто — взимку тут більша вірогідність виживання. Рятівними острівцями для дроздів є сміттєзвалища, дачні ділянки, де можна підкріпитися залишками винограду, плодами горобини, калини.

Нещодавно я вперше натрапив на гніздо співочого дрозда. І був приємно здивований будівельними здібностями птаха. Свою домівку він облаштовує дуже ретельно і з неабиякою акуратністю. Долівку гнізда, немов заправський штукатур, вимощує глиною. Сотні вильотів робить він до калюж з болотом, щоб здійснити цю операцію. З допомогою лапок і дзьоба птах розпрівнює принесений будівельний матеріал, стежачи, щоб маса лягла тонким шаром і не стирчали з неї грудочки.

Орнітологи схильні вважати, що живуть співочі дрозди 10 — 12 років. Але нещодавно в одному з буковинських сіл діти принесли мені тушку мертвого птаха, на лапці якого виднілося кільце з ледь розбірливим написом. Коли ми почистили пластинку, вдалося прочитати вигравійований на ній текст. З'ясувалося, що дрозда було окільцьовано в Польщі. На час смерті йому виповнилося чотирнадцять літ.

Співочий дрозд не претендує на пальму першості в змаганні з своїм родичем, визнаним піснетворцем-солов'єм. Але в таланті йому не відмовиш. У чомусь він навіть має свою перевагу. Соловей співає тоді, коли на землі владарює весна, коли природа купається в теплі, а дрізд висвистує свою мелодію й серед зими. Тому ця пісня особливо щемлива й бентежна для людської душі.

Василь БАБУХ.
Сфотографував дрозда співочого автор.

Міністерству енергетики УКАЗано...

Указом Президента України затверджено положення про Міністерство енергетики як центральний орган виконавчої влади, що забезпечує проведення державної політики в електроенергетичному, ядерно-промисловому та нафтогазовому комплексах.

Через Міненерго Кабінет Міністрів координує діяльність Держкомітету з енергозбереження, державних департаментів (створених на підставі окремих указів) з питань електроенергетики, ядерної енергетики, нафтової, газової та нафтопереробної промисловості. Державний департамент нафтової, газової та нафтопереробної промисловості став правонаступником ліквідованого Державного комітету нафтової, газової та нафтопереробної промисловості в частині його прав і обов'язків. Основні завдання Держнафтогазпрому —здійснення державного управління нафтогазовим комплексом України, участь у формуванні та проведенні держполітики в цьому комплексі, а також сприяння розвиткові ринку природного газу, нафти і нафтопродуктів. Серед основних завдань відповідних департаментів у сфері електричної та ядерної енергетики — розвиток ринку електроенергії і створення вітчизняного ядерно-паливного циклу.

У номер

✔ Київ

Нагорі вірять у прикмети

Помічено: якщо починає висловлювати невдоволення валютною політикою віце-прем'єр з економічних реформ Сергій Тигипко, то не інакше як приїде чергова місія Міжнародного валютного фонду.

Зрештою, так і сталося. Щойно Сергій Леонідович почав говорити про те, що економічні реформи в Україні мають спорадичний, а не системний характер, нас відвідав директор 2-го Європейського департаменту МВФ Джон Одлінг Смі. Й одразу, звісно, зустрівся з новопризначеним секретарем Ради нацбезпеки й оборони Євгеном Марчуком та головою парламентського бюджетного комітету Юлією Тимошенко.

Справа пахне... кризою

Переобрання на другий термін Президента України для МВФ сьогодні важить дуже багато, але не менше — фактично провальна політика з виконанням бюджету у 1999 році. Недоїмка платежів до зведеного бюджету набула колосальних розмірів. Внаслідок виплат соціальних боргів дефіцит бюджету на момент президентських виборів сягав більш як 2 мільярди гривень — наполовину більше за взяті перед МВФ зобов'язання. Національний банк мав резерви, які для виконання боргових зобов'язань у наступному році слід було принаймні потроїти!

Поплюйте через плече!

Не коментуватиму цю статистику докладніше, бо цього тижня її має прокоментувати міністр фінансів. Зауважу тільки, що нинішня бюджетна криза цілком реально загрожує економічній безпеці держави, що й зумовлює причини консультацій пана Джона, зокрема, з паном Євгеном. Останньому важливість позитивного результату цих консультацій пояснювати зайве. Від поновлення кредитування України з боку МВФ залежать добрих три десятки інвестиційних проектів Світового банку. Тому, кажуть, навіть поважні віце-прем'єри українського уряду почали забобонно плювати через ліве плече. Але хто на що вчився. І це панові Джону дуже добре знайоме.

А тим часом усе в нас, як було: Міністерство економіки дублює діяльність багатьох інших відомств, Міністерство фінансів не підзвітне віце-прем'єрові, відповідальному за економічну політику, а Кабінет Міністрів опікується усім потрошку і не встигає ні за чим.

Вабить до себе Антарктида...

Сьогодні виповнюється 40 років Антарктичного договору — документа, який поклав край правовому безладдю, що свого часу панувало в освоєнні шостого континенту. Угода призвела до заморожування питання права на Антарктиду та її національної належності. І стала тим базовим юридичним актом, на підставі якого було забезпечено делімітацію континенту, його без'ядерний статус і доступність проведення наукових досліджень для всіх країн.

Участь України в цій угоді має велике значення. З 1992 року наша країна як консультативний член Консультаційної наради з Арктичної угоди має право брати участь у роботі цього надурядового координаційного органу в справах Антарктиди. А в лютому 1996-го завдяки уряду Великої Британії над переданою англійськими колегами науковою станцією замайорів державний прапор України. Відтоді колишня станція «Фарадей» одержала назву «Академік Вернадський» і стала головною вітчизняною базою вивчення цього стратегічно важливого регіону земної кулі. Чотири українські наукові експедиції, незважаючи на всі складнощі їх організації, зробили наших учених повноправними учасниками полярних досліджень, а державу — членом унікальної міжнародної спільноти, у складі якої нині лише 19 країн. Тепер споряджується в далеку дорогу п'ята експедиція.

✔ Фотофакт

Маріупольські прикордонники під час огляду в морському порту (Донецька область).

Фото Бориса ДЕМБИЦЬКОГО (ДІНАУ).

Дітям не можна грати з вогнем і наркотиками!

Проблема

— Наркоманія — це хвороба чи злочин? З таким запитанням ми звернулися до лікаря єдиного в Україні кабінету допомоги наркоманам і ВІЛ-інфікованим Тетяни ЛОГІНОВОЇ.

— На мій погляд, це — хвороба. Хвороба нашого суспільства. Ми не з змозі відгородити наших дітей високим парканом від наркоманії. Це проблема виховання. Виховання в сім'ї, в школі. Останнім часом батьки стали менше приділяти уваги своїм дітям. Вони найчастіше полишені самі на себе. Їхнім вихованням займається двір, вулиця. Починається з простого — покурювання травки, а закінчується голкою.

— Про наркоманію почали говорити порівняно недавно, хоча сама проблема існує давно. Сьогодні переважно йдеться про дитячу та юнацьку наркоманію... Чому?

— Можливо, наркоманія була завжди. Ми її просто не помічали. Але тепер цифри кажуть про те, що збільшилася кількість людей, які вживають наркотики. Людина вважає, що з допомогою наркотиків вона забуває про проблеми. Та це зовсім не так.

— Те саме можна сказати про алкоголь. Алкоголь — соціально прийнятний наркотик, і за його вживання у нас не судять.

— Так, справді, є легальні й нелегальні наркотики. Легальні — алкоголь і сигарети. Нелегальні — опіум, героїн... Від яких шкода більша? Від легальних чи нелегальних? Легальні — доступні. І тому більшість людей споживає їх. Виробляється умовний рефлекс. І, можливо, психологічна залежність буде більш небезпечна, ніж фізична.

— Наскільки наркомани небезпечні для оточуючих?

— Ті люди, які відвідують наш кабінет, не є небезпечними для оточуючих. Єдине, з чим мені доводиться стикатися і що справді кримінальне по суті, — це те, що одна людина, яка перебуває в системі, втягує в цю систему ще 5—10 осіб. Ось чим небезпечні наркомани! Особливо для «початківців», які не знають ані правил введення препарату, ані правил його обробки... І дуже часто стають жертвами неправильного поводження з наркотиками, яке може призвести до передозування і, як наслідок, до летального кінця. А в кращому разі — до СНІДу.

— Який соціальний портрет ваших пацієнтів?

— Зазвичай, це молодь від 18 до 27 років. Юнаки й дівчата сексуально активного віку. Невелика частина — студенти. Більша частина — безробітні. Майже всі мають середню освіту, але не можуть знайти роботу.

— Як людям треба ставитися до наркоманів?

— Суспільство повинне ставитися до хворих людей гуманно. Чим гуманніше буде наше ставлення до них, тим менше передумов для різних асоціальних дій з боку хворого. Часто наркоман буває некерований у сім'ї. В нашій лікарні є навіть спеціальне відділення, де проводиться робота з батьками, які мають дітей-наркоманів.

Інколи надмірна жорстокість батьків може штовхнути дитину до наркотиків. Одного разу до нас у кабінет тато привів сина-дев'ятикласника, в якого він помітив слід від ін'єкції. Ми з хлопчиком поговорили. Пізніше з підлітком прийшла мама і розповіла, що батько б'є сина лише за те, що одного разу в його житті стався сумний епізод... Батьки, будьте гуманні й уважні до своїх дітей. Гра з наркотиками так само, як і гра з вогнем, може призвести до необоротних наслідків.

Ольга ВАУЛІНА.

«Мене обурюють вироки деяких суддів...»

Право

У нашій державі понад третину правопорушників (37,2 відсотка) карають позбавленням волі. За цим показником Україна, на жаль, утримує сумну славу лідера. У Швейцарії, наприклад, за грати відправляють лише 6 відсотків правопорушників, у Великобританії — 10, Молдові — 27, Білорусі — 32, Росії — 34.

Такі дані навів під час перебування у Вінниці директор Держдепартаменту з питань виконання покарань генерал-полковник Іван Штанько. На його думку, із 230 тисяч тих, хто нині перебуває в місцях позбавлення волі, є чимало засуджених, до яких можна було застосувати інші заходи впливу — штрафи, виправні роботи тощо.

— Мене обурюють вироки деяких суддів, — зазначив у розмові із журналістами І. Штанько і зупинився на підтвердження сказаного на деяких фактах. Один такий —про позбавлення волі жінки, яка працювала дояркою. На свою біду, вона спокусилася на порожній бідон з-під молока. Але не встигла принести крадене додому, як керівник господарства викликав міліцію. Невдовзі жінка опинилася за гратами. Навіть незважаючи на те, що на руках у неї була малолітня дитина.

Цілий рік учорашня доярка перебувала серед засуджених. Дитину тим часом віддали до дитбудинку. Та навіть після такої трагедії її поневіряння не закінчилися. Повернувшись додому, жінка ще раз відчула на собі «гуманність» нашого законодавства. Як з'ясувалося, рідну дитину вона могла повернути додому тільки через суд.

— Зрозуміло, — веде далі І. Штанько, — той, хто здійснив крадіжку, має зазнати покарання. Але чому неодмінно його треба відправляти у місця позбавлення волі?..

Проблема заміни ув'язнення іншими формами покарання дискутується в багатьох країнах світу. Нас, як бачимо, вона «пече» особливо. І не лише через фінансові негаразди: на утримання одного засудженого держава щомісяця витрачає сто гривень. За гратами калічаться людські долі. А окремим суддям, на думку І. Штанька, бракує милосердя і доброти. Тому й потрапляють за грати такі, як та жінка, про яку розповідалося вище.

І. Штанько також повідомив, що 20 тисяч ув'язнених достроково вийдуть на волю у зв'язку з оголошенню амністією. З цієї ж причини багатьом засудженим скорочено терміни позбавлення волі.

Віктор СКРИПНИК.

Вінницька область.

Добрий доктор Айболить у військовій формі

Київський військовий госпіталь народився 1755 року. У цих стінах заліковували рани солдати численних воєн двох останніх століть. Не порожніють госпітальні палати і в мирний час. Лікувальна «потужність» медичної установи — понад сорок відділень на 1125 ліжок.

1992 року 408-й Окружний військовий госпіталь підвищено до рангу Головного військового клінічного госпіталю Збройних сил України. Зміна вивісок додала й проблем. Переважно пов'язаних з власним виживанням у фінансово несприятливих умовах. З госпіталю було знято табу лікувати лише військовиків. З унікальної технічної бази, фундаментальних знань медичного персоналу, нових методів лікування та діагностики тепер можуть користатися й цивільні.

За словами начальника госпіталю генерал-майора Михайла Бойчака, в довіреній йому установі поправляють здоров'я українські політики, бізнесмени, актори, вчені. Для елітної клієнтури тут створено спеціальні палати з усіма елементами, що відповідають найвищому розряду обслуговування. І хоча лікар Бойчак — прихильник безплатної гуманної медицини, начальник госпіталю Бойчак змушений плекати на своїй базі паростки платної медицини. Багато в чому зароблені кошти від надання платних послуг допомагають госпіталю лікувати й годувати так званих «обов'язкових» хворих. Добове утримання одного безплатного хворого коштує госпіталю 100 грн. Солдати і офіцери української армії приходять до госпіталю з порожніми руками. Від них не вимагають принести з собою великий пакунок з медикаментами і перев'язувальним матеріалом — всім потрібним (навіть піжамами і капцями) — Головний військовий клінічний госпіталь забезпечує своїх клієнтів. Полюбляють тут лікуватися офіцери МВС, СБУ і Прикордонних військ України. Хоча ці силові структури мають власні медичні установи, тут їм не відмовляють у допомозі.

Ольга ВІТЕР.

Ювілей

«Школа лицарів» — від генерала Регульського

Львівський інститут внутрішніх справ при Національній академії внутрішніх справ відзначає 60-річчя. Колишня школа міліції у роки незалежності України перетворилася на елітний навчальний заклад передусім завдяки ректорові вузу — генерал-майору міліції, заслуженому юристові України Віктору Регульському. Нині в інституті навчається понад три тисячі студентів, науковий потенціал репрезентують 43 кандидати наук, 7 професорів, 12 докторів наук. На базі колишнього напівзруйнованого військового містечка у селі Верещиці на Яворівщині утворено потужний навчально-тренувальний центр підготовки курсантів, там інститут тримає і своє підсобне господарство.

Лицарі правопорядку народжуються за поєднання високої науки і високої моралі — таке кредо ректора і очолюваного ним колективу. Численні наукові конференції, що проводять в інституті, вирізняє нетрадиційний, оригінальний підхід до порушуваних проблем. Так, зокрема, була конференція «Християнська етика та її світоглядний вплив на формування працівників органів внутрішніх справ». У ній брали участь науковці із різних областей України та владики церков усіх конфесій.

Оксана ТЕЛЕНЧІ.

Львів.

«Жираф большой — ему видней»

— Ми не проти перевірок, якщо їх здійснюють в інтересах слідства

За листом читачів

— Ми відходимо в інший світ, залишаючи проблеми, розв'язувати які доводиться живим

Ці слова великого українського письменника пригадав після ознайомлення з колективним листом із ЗАТ «Київвагонсервіс». Суть його зводиться до одного: перевірки контролюючих органів вибивають із колії.

Директор акціонерного товариства, вона ж директор напрямку ВАТ «Східний експрес» Валентина Співакова у відповідь на запитання «Хто вмикає червоне світло на їхньому шляху?» поклала на стіл купу паперів.

— Судіть самі, чи можемо ми продуктивно виконувати зобов'язання перед партнерами за умов повальних перевірок?

Розпочалося все, на жаль, із трагічної події, що сталася першого жовтня ц. р. Того дня убито начальника Південно-Західної залізниці (ПЗЗ) Б. Олійника та його водія В. Нечая.

Під час слідства за цим фактом, як стверджують у прокуратурі столиці, встановлено, що останнім часом загиблий планував реорганізувати держпідприємство «Укрвагонсервіс» і підпорядкувати його ПЗЗ.

«Київвагонсервіс» та «Східний експрес» згідно з договорами про спільну діяльність активно співпрацювали з «Укрвагонсервісом». Цілком логічною видається версія правоохоронних органів про те, що вбивство могло бути скоєно на грунті комерційної діяльності Південно-Західної залізниці». Отже, постанова заступника начальника слідчого відділу міськпрокуратури про призначення документальної ревізії у названих підприємствах — закономірна і потрібна.

Ревізорам Київського КРУ доручено перевірити діяльність партнерів за 1998—1999 роки. Що вони ретельно й роблять з 21 жовтня. А до цього на комерційних підприємствах здійснили виїмку всіх фінансових документів, перевірили каси.

«Розуміючи всю серйозність розслідування, що провадиться, — читаємо в колективному листі, — всі працівники у міру своїх сил надають потрібну інформацію. Але в процесі розслідування проявилися моменти, що насторожують...».

Що ж вносить дискомфорт у роботу комерційних структур, які, до слова, нинішнього року перерахували до бюджету близько мільйона гривень? Здавалося б, органи, що здійснюють перевірку, жодним чином не мали б шкодити справі підприємців. Бо вони, підприємці, є тією куркою, яка несе вкрай потрібні бюджетові "яйця" у вигляді податків.

Схоже, вважають у «Київвагонсервісі», ревізори-контролери про це не замислюються.

Скажімо, «вся вилучена документація лежала без руху до кінця жовтня, доки бухгалтер підприємства на вимогу представників КРУ особисто не розклала документи».

Чи варто казати про те, що бухгалтери через їхню відсутність не виконували повною мірою функціональні обов'язки? Не менш важливе й інше запитання: чому органи, які здійснюють перевірку, мало сприяють якнайскорішому завершенню слідства чи хоча б розробці вищезгаданої версії про причини вбивства Б. Олійника?

Не промовчали підприємці й про «телефонне право», що його активно використовують ревізори і працівники міліції. «Зараз», «негайно» вони вимагали інформацію, для підготовки якої потрібен був час. А у відповідь на пропозицію вилучити ті чи ті документи або зажадати їх письмово перевіряльники поспішали звинуватити тих, кого перевіряли, у протидії розслідуванню. Ну, а як вам така заява окремих працівників «Київвагонсервісу»: «...робилися спроби залякування і морального тиску»?

— Ми не в праві аналізувати дії правоохоронних органів, — має рацію виконавчий директор ВАТ «Східний експрес» Сергій Корнійчук. — Але, скажіть, як стосується загибелі начальника залізниці кількість постільної білизни у «Східному експресі» або якість чаю чи кави у «Київвагонсервісі»?

Пам'ятаєте: «Жираф большой — ему видней»?

Прокуратурі теж ніхто не указ — вона має право залучати до перевірки фінансово-господарчої діяльності яку завгодно контрольну організацію.

От і залучила, крім КРУ, фахівців із Головного управління у справах захисту прав споживачів м. Києва.

Піклуючись про здоров'я та настрій пасажирів потягів, які «Київвагонсервіс» забезпечує напоями, захисники інтересів споживачів відшукали чимало недоліків та порушень. Наскільки претензії обгрунтовані, вирішить Арбітражний суд, куди підприємці звернулися. А поки що вони чекають відповіді на свої заперечення щодо акту перевірки. Зокрема, ті, кого перевіряли, не згодні з тим, що ревізію здійснено без попередження і без відповідного направлення; акт не підписано представником «Київвагонсервісу», оскільки він був відсутній під час самої перевірки. Далі — ще більше. Зроблено висновки (зазначимо, без лабораторних експертиз), що фірма порушила вимоги ГОСТу; що вона не надала посвідчення якості виробників (а за законом і не має надавати) і таке інше.

Перевіряльники, вочевидь, дуже поспішали і через те втратили почуття часу: здійснюючи ревізію 29 жовтня ц. р., вони зобов'язали керівництво «Київвагонсервісу» виконати припис до... 1 жовтня ц. р.

«Помилилися», — милосердно констатує читач. Добре, якщо ця помилка буде остання. А коли захисники наших прав помилилися, забороняючи отим приписом відвантажувати і реалізовувати партії чаю, кави, мінеральної води? Адже це кількатисячні збитки для комерційної структури.

І доки спір розв'яжуть у суді, проявлятиметься синдром Ходжі Насреддіна: або ішак здохне, або шах...

— Ми не проти перевірок, якщо їх здійснюють в інтересах слідства, — каже Валентина Співакова. — Але є таке поняття, як «узгодженість дій». Де вона? Чому до нас одна за одною йдуть комісії і, по суті, дублюють одна одну? Вимагають документи, що їх уже вилучено. До речі, нам не дали можливості навіть зробити копії.

Про неузгодженість проведення ревізій у комерційних підприємствах я розмовляв і з підполковником Ігорем Ковальовим, старшим оперуповноваженим УМВС України на ПЗЗ.

— Про перевірки працівниками управління споживзахисту чув від вас уперше, — сказав Ігор Михайлович. — Чому ж керівництво ЗАТ не інформувало нас? Ми узгодили б дії з прокуратурою. В наших інтересах завершити перевірки у найстисліші строки.

Не лукавив Ігор Ковальов. Справа честі правоохоронних органів — знайти і передати суду вбивцю Б. Олійника та його водія. Цьому багато в чому сприятимуть результати здійснюваних ревізій. Але...

Коли цей матеріал готувався до друку, автору повідомили, що в закритому акціонерному товаристві «Київвагонсервіс» із черговою перевіркою побували фахівці Державної інспекції з цін у Київській області...

Агов! Хто залишився не задіяний у фронтальній, комплексній, вибірковій, плановій тощо ревізіях на вищезгаданих підприємствах? Санітари і пожежники? Вперед, панове! Доки ті, кого перевіряють, ще мають сили вас прийняти.

Іван ІЛЛЯШ.

Оголошення

Арбітражный суд Донецкой области (Донецк, б. Пушкина, 34) возбудил дело № 5-97 Б от 25.10.99 г. о признании банкротом «ЦОФ «Снежнянская», п/о «Снежноеантрацит» (Донецкая обл., г. Снежное, пос. Залесное, р/с 26009301570242 в АК ПИБ г. Снежное, МФО 334237, код ОКПО 00175811).

Претензии кредиторов, предложения санаторов принимаются в течение месяца со дня опубликования объявления.

Арбитражный суд Автономной Республики Крым (333000, Симферополь, ул. Карла Маркса, 18) рассматривает дело № 2-5/7486 о признании банкротом частного многопрофильного предприятия «Рось». Юридический адрес: Автономная Республика Крым, г. Джанкой, пер. Спортивный, 7, р/с 26002320514001 в Региональном отделении КД АКБ «Украина» в г. Джанкое.

Претензии возможных кредиторов и заявления санаторов принимаются в течение месяца со дня опубликования этого объявления.

Арбітражний суд м. Києва (м. Київ, вул. Б. Хмельницького, 44-В) за заявою Державної податкової інспекції у Дарницькому районі м. Києва порушив справу № 16/244-б про визнання ТВКП «Магазин-130» банкрутом (юридична адреса: м. Київ, вул. Бориспільська, 32-А), р/р № 26007200002499 в Дарницькому відділенні УСБ м. Києва.

Претензії можливих кредиторів та заяви санаторів приймаються протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Закрытое акционерное общество **«Интеграция-комплект»**, код 24214591, юридический адрес: г. Украинка, Обуховский р-н, Киевской обл., база Трипольского монтажного управления ОАО «Южтеплоэнергомонтаж», зарегистрированное Обуховской районной государственной администрацией, свидетельство № 999 от 13.06.96 уведомляет о преобразовании в общество с ограниченной ответственностью и уменьшении уставного фонда до 90 000 грн.

Арбитражный суд Донецкой области (340405, Донецк, б. Пушкина, 34) возбудил дело № 24/269 Б от 21.10.99 г. о признании банкротом ГОАО «ЦОФ «Кисилевская», г. Торез Донецкой области, р/с 26001301460043, МФО 334282, код ОКПО 00175805 в АК ПИБ г. Торез.

Претензии кредиторов и предложения санаторов принимаются в течение месяца со дня опубликования объявления.

Арбітражний суд Київської області (252033, м. Київ, вул. Жилянська 58-б) порушив справи про банкрутство:

№ 28/11б-99 приватного малого підприємства «Коло» (255020, Київська обл., м. Бровари, вул. Гагаріна, 12-а, р/р 26002000043001 у Броварській філії «Укрінбанк»);

№ 29/11б-99 приватного підприємства «Людмила» (255020, Київська обл., Броварський р-н, с. Требухів, р/р 25306711110002 у Броварському відділенні АППБ «Аваль»);

№ 40/11б-99 малого підприємства «Арго» (255020, м. Бровари, вул. Кутузова, 8-а, р/р 609211, МФО 0321433 у Броварському відділенні «Промінвестбанк»).

Претензії кредиторів та заяви санаторів приймають протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Арбітражний суд м. Києва за позовом «Укрсоцбанку» (Шевченківське відділення УСБ в м. Києві) ухвалою № 21/582 від 11 листопада 1999 року порушив справу про визнання банкрутом ТзОВ «Альбіон», поточний рахунок № 26004200002313 в Шевченківському відділенні УСБ м. Києва, МФО 322089.

Кредитори та можливі санатори можуть звертатися до Арбітражного суду протягом місяця з дня опублікування цього оголошення.

Арбитражный суд Донецкой области (340105, Донецк, б. Пушкина, 34) по заявлению Государственной налоговой инспекции в г. Дзержинске Донецкой области, возбудил дело о банкротстве, городского потребительского общества Донецкого областного потребительского общества (ГОРПО), дело № 24/292-Б от 07.10.99 (343550, г. Дзержинск Донецкой области, п. Новгородское ул. Пролетарская, 3, р/с 2600098044 Укрсоцбанка г. Дзержинска).

Имущественные требования и заявления санаторов подавать в Арбитражный суд Донецкой области на протяжении одного месяца со дня опубликования объявления.

Арбітражний суд Львівської області (м. Львів, вул. Личаківська, 81) порушив справу № 2/896-23/213 про банкрутство ТзОВ «Камаз-Транс» (Львівська обл., Пустомитівський район, с. Муроване), рахунок № 26000301365818 в Залізничному відділенні Промінвестбанку в м. Львові, МФО 325105.

Арбитражный суд Луганской области (91000, Луганск, пл. Героев ВОВ, 3а) по заявлению ООО «ГиПАС» возбудил дело № 10/65б о банкротстве Меловского районного потребительского общества (юридический адрес: 92500, пгт Меловое Луганской области, ул. Ленина, 44; код в ЕГРПОУ 04544151, р/с 26002200094001 в Меловском отделении АКБ «Украина», МФО 304320).

Антрацитівська об'єднана державна податкова інспекція Луганської області повідомляє, що Арбітражний суд Луганської області (м. Луганськ, площа Героїв ВВВ, 3А) порушив справу № 11/110б про визнання банкрутом товариства з обмеженою відповідальністю фірми (воно ж товариство з обмеженою відповідальністю «Дон-Антрацит») «Дон-Антрацит» — ідентифікаційний код 23268988, с. Нижній Нагольчик, вул. Кірова, 139. Р/р 26002200620001 ТОБО м. Антрацит, Луганської дирекції АК АПБ, МФО 304698.

Претензії кредиторів і заяви санаторів приймають протягом місяця з моменту публікації оголошення.

Информация

Объявление Отдела государственной службы охраны при Макеевском ГУ УМВД Украины в Донецкой области о возбуждении Арбитражным судом Донецкой области дела № 5-173 Б о банкротстве ЗАО «Макеевский гормолокозавод», опубликованное 5 ноября 1999 года считать недействительным.

Правление ОАО «Гостиный дом» извещает акционеров о проведении внеочередного собрания, которое состоится 15 января 2000 года в 10.00 по адресу: Украина, Республика Крым, г. Ялта, ул. Руданского, 8 (Культурный центр) с повесткой дня: «О реструктуризации ОАО «Гостиный дом».

Арбітражний суд Житомирської області (адреса суду: 252014, м. Житомир, вул. М. Бердичівська,25) порушив справу за № 280 «Б» про визнання банкрутом виробничо-торгівельного підприємства у формі товариства з обмеженою відповідальністю «Житомир».

Юридична адреса: м. Житомир, вул. Черняхівського,6, р/р 26002202379002 в Житомирському районному відділенні АК АПБ «Україна», МФО 311379, код ЗКПО 00846085.

Претензії кредиторів і заяви можливих санаторів приймаються протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Балтське державне лісогосподарське підприємство, юридична адреса: м. Балта, вул. Шевченка, 5-а, повідомляє про свою ліквідацію. Претензії кредиторів приймаються протягом місяця з дня публікації оголошення. Тел.: 2-19-75, 2-27-01, 2-33-56.

«Голос України», 1 грудня 1999 року. № 223 (2225)

Спорт

Лише результати

Хокей. Чемпіонат СЄХЛ. «Крижинка» (Київ) — «Полімір» (Новополоцьк). 2:6. Боровський, 14, Панченко, 56 —Ковальчук, 16, 27, Яковлєв, 25, Васюкович, 32, Крутиков, 35, Каленицький, 54. «Тівалі» (Мінськ) — «Металургс» (Лієпая) — 2:8.

Регулярний чемпіонат НХЛ. Лідер Східної конференції —»Торонто», за який виступає наш Дмитро Христич, переміг «Вашингтон» — 3:1.

Донецьк—Івано-Франківськ—Мюнхен—транзит...

Футбол. Чемпіонат країни. Відкладений матч 7-го туру.

«Шахтар» (Донецьк) — «Динамо» (Київ). 0:0.

«Шахтар»: Вірт, Глевацкас (Котов, 26), Старостяк, Микитин, Попов, Бахарєв, Орбу, Ковальов (Селезньов, 52), Зубов, Кривенцов (Шалаєв, 68), Воробей.

«Динамо»: Кернозенко, Мамедов, Герасименко, Єзерський, Хацкевич, Федоров, Кардаш (Кормильцев, 61), Белькевич, Яшкін (Коновалов, 61), Несмачний (Дмитрулін, 89), Венглинський.

Попереджено: Мамедова, 75, Вороб'я, 76, Попова, 78.

Арбітр — Ігор Хіблін (Хмельницький); асистенти —Роман Зань, Олександр Бриндза (Львів).

29 листопада. Донецьк. Стадіон «Шахтар». Мінус 8 градусів. 10 000 глядачів.

	В	Н	П	М	О
ДИНАМО	12	2	0	31—6	38
КРИВБАС	9	4	2	26—14	31
ВОРСКЛА	8	3	4	31—18	27
Шахтар	8	2	5	20—9	26
Металіст	7	3	5	21—19	24
Карпати	8	0	7	27—21	24
Металург Зп	6	5	4	19—16	23
Металург Д	5	5	5	20—18	20
Металург М	6	1	8	26—24	19
ЦСКА	4	6	5	17—16	18
Дніпро	4	4	7	13—29	16
Таврія	4	4	7	19—24	16
Чорноморець	4	3	8	8—26	15
ПРИКАРПАТТЯ	2	6	6	11—17	12
НИВА	2	5	8	20—32	11
ЗІРКА	0	7	8	8—28	7

Це був передостанній матч першого кола національного чемпіонату. Зрозуміло, що суперники, матчі між якими — завжди подія у вітчизняному футболі, мали різні завдання. Господарі прагнули показати себе з найліпшого боку, бо цією зустріччю офіційно дебютував на посаді головного тренера гірників Віктор Прокопенко.

Іншу мету мали підопічні Валерія Лобановського, котрі транзитом через Донецьк та Івано-Франківськ (там зіграють 3 грудня) потраплять до столиці Баварії, де проведуть другий матч Ліги чемпіонів. Пригадаймо, як не без заздрощів ми спостерігали за київською грою римського «Лаціо», коли в складі італійців виступали майже самі другі номери. Втім, як уже відзначалося, умовно другі. Адже в складі цього іменитого клубу — близько тридцяти (!) рівноцінних виконавців. Либонь, і керівники київського «Динамо» мріють мати у клубі принаймні два десятки майстрів високого класу. А для цього треба їх ретельно готувати. От і вийшли на поле стадіону в Донецьку, так би мовити, «не основні» динамівці. І що ж, вони зіграли цілком пристойно. Принаймні створили більше гострих моментів, ніж суперник.

Шацьких дарує радість Узбекистану

Як відомо, в ОАЕ відбувається відбірковий турнір чемпіонату Азія-2000. У матчі, який вирішував долю путівки на фінальну частину, зустрілися господарі й збірна Узбекистану. Узбецька команда у важкій боротьбі перемогла — 1:0. Цей гол на 71-й хвилині забив київський динамівець Максим Шацьких.

На знімку: той самий Шацьких, який подарував радість собі та Узбекистану.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Як німець українського дядька аграрній грамоті навчав

Реформи

Україно-німецький симпозіум «Найближчі 1000 днів — економічне зростання в Україні», що проходив у приміщенні Національного банку, славнозвісну радянську програму «500 днів» нагадував не лише за назвою, а й за змістом. Німці пропонують за три роки підняти з руїн нашу економіку і піднести її на небувалу висоту. Тобто практично власне зростання ми забезпечуватимемо самотужки, але керуючись їхніми теоретичними розробками.

Чому тисяча днів і чому саме німці, а не, скажімо, американці почали активно перейматися нашим добробутом? Відповідь проста: без кардинальних реформ, прогнозують їхні експерти, економічно ми підемо на дно вже незабаром. А там — соціальні вибухи, повальна еміграція злиденних українців, насамперед до недалекої та благополучної Німеччини.

Серед пріоритетних галузей, в яких закордон вбачає рушійну силу економічного зростання, — агропромисловий комплекс. За п'ять років (саме стільки група радників із ФРН працює при нашому уряді) вони встигли підмітити декілька особливостей національного виробництва, з якими пропонують вести нищівну боротьбу. Головна причина нерентабельності сільгоспвиробництва найчорноземнішої, з високим аграрним потенціалом, країни — командно-адміністративні граблі, на які АПК наступає щороку. З року в рік, напередодні посівної, перед землеробами постає питання: хто прокредитує? Високі банківські відсотки — тягар для них непосильний, і «рятівницею» виступає держава. Проте процесом кредитування керує не економіка, а кланові інтереси. Ті, хто розподіляє матеріально-технічні ресурси (можливо, тому, що мають від того зиск), часто надають їх вочевидь збитковим, але «близьким до влади» підприємствам, які, здебільшого, зацікавлені не в кінцевому результаті, а в тому, аби щось для власної кишені отримати. Потім надане списують, а навесні все повторюється знову.

Водночас державницькі структури не дають розгорнутися економічно сильним господарствам та бізнесменам, які змогли б кредитувати село. І цього літа—осені більшість облдержадміністрацій забороняли вивезення зерна за межі областей комерційним структурам (проте — не всім): деінде на шляхах стояли навіть міліцейські кордони, які силою завертали машини до елеваторів. Приватні підприємці (йдеться про тих, хто працює не під дахом держави) здебільшого не змогли отримати зерно як плату за надані навесні матеріально-технічні ресурси. Отже, в банках селянам брати невигідно, бізнесові структури за таких умов кредитувати не хочуть, а держава профінансувати землеробів у повному обсязі не в змозі (з 2 мільйонів тонн обіцяних під урожай-99 нафтопродуктів аграрники одержали менше половини).

Важко очікувати, відзначалося на симпозіумі, що таке господарювання виявиться рентабельним. Цього сезону на весняно-осінні роботи (принаймні так стверджують у Кабміні) уряд надав 4,5 млрд. грн. кредитів. А до державної скарбниці, у вигляді збіжжя, повернулося 3,3 млрд. Підсумки державного «ринкування» маловтішні.

Сільськогосподарський сезон-2000 німецькі консультанти радять розпочати новими агрозрушеннями. Насамперед — повернути довіру до держави селян та комерційних структур. Для цього — виплатити заборговані пенсії, зарплати. Навіть реструктуризувати усі борги аграрників — а це 14 млрд. грн. Але одразу задекларувати нове правило: віднині ніхто позички не списуватиме і держава виступатиме регулятором ринку, а не учасником. Тому вона має взагалі відмовитися від сезонного кредитування. Посівну та жнива, на думку німців, фінансуватимуть комерційні структури, котрі самі вирішать, які господарства вигідно кредитувати, а які — ні. При цьому, звісно, будуть і банкрути, і безробіття. Отут і знадобляться гроші, які український уряд спрямовує щороку на кредитування: вони підуть, аби соціально захистити селян від ринкових ударів.

На користь пропозиції негайно запустити механізм реформування німці навели таку статистику: цього року суспільний сектор зібрав 20—21 мільйон тонн зерна, торік 26,5 мільйона, у 1990-му — понад 50 мільйонів. Якщо тенденція збережеться, українцям доведеться їсти хліб іноземного виробництва.

Галина КВІТКА.
Мал. Віктора ПОПОВА.

Останній бій політиків

Так охарактеризував минулі вибори заступник голови Хмельницької облдержадміністрації, співголова облорганізації НДП Віталій Олуйко.

На прес-конференції він намагався дати об'єктивний аналіз виборів у області й зазначив, що Президент виграв вибори, але ще не завоював повної довіри людей. Багато виборців голосували не так за комуністів, як проти убогого життя.

Що варто зробити сьогодні, аби повернути довіру громадян України? Передусім, на думку пана Олуйка, слід виробити державну ідеологію свідомого патріотизму, що має об'єднати мешканців України в усіх регіонах заради поліпшення соціально-економічного стану. Однак ситуація не зміниться без реформ у кредитно-фінансовій і банківських системах, без зменшення податкового тиску.

Аби справді відкрити широку дорогу до кращого життя, на думку Віталія Миколайовича, варто невідкладно змінити весь устрій управління. І за цим має стояти не тільки скорочення чисельності апарату виконавчих структур, а й передача регіонам економічних важелів господарювання. Час управління віжками зі столиці минув. Подрібнені регіони варто укрупнити, як це зробила Польща. Тобто здійснити реформу адміністративно-територіального устрою. Це також дасть значну економію бюджету. Однак така робота має проводитися комплексно, узгоджено між всіма центральними відомствами.

Ініціювання у регіонах ідеї проведення референдуму за розпуск парламенту і введення двопалатної системи — то тільки політичний хід, вважає Віталій Олуйко. Люди вже стомилися від виборів. А при об'єктивному спаді життєвого рівня взимку референдум може дати тільки зворотний результат. Мало того, Україна — не федеративна, а унітарна держава. І рівноправність представництва регіонів тут викликає сумнів.

Торкаючись кадрового питання в органах виконавчої влади області після виборів, він наголосив, що полювання за відьмами не буде, і повторив слова Президента, що поділу українців на лівих і правих не робитиметься. Не переслідуватимуться й опоненти.

Разом з тим не обійдеться без глибокого аналізу роботи і тих його представників, котрі під час виборів «так розхиталися, що й досі ходять контужені». І «очиститися» від них — це вже об'єктивна закономірність. На Хмельниччині таке кадрове «чистилище» пройдуть декілька керівників райдержадміністрацій. Тільки єдиною командою, жорсткою вертикаллю влади сьогодні можна поліпшити ситуацію у державі! — наголосив Віталій Миколайович.

Він відповів також на численні запитання журналістів щодо політичного та економічного життя краю.

Михайло ВАСИЛАШКО.

Хмельницький.

Редактор номера Олександр БІЛИК.
Перший заступник головного редактора Анатолій ГОРЛОВ.
Редколегія: Олександр БІЛИК, Леонід БРОВЧЕНКО, Віталій ЖЕЖЕРА, Володимир КРАСНОДЕМСЬКИЙ, Світлана ПИСАРЕНКО, Анатолій СОЛОНСЬКИЙ, Віталій СУДДЯ.
Головний редактор Сергій ПРАВДЕНКО.

◊ За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
◊ Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
◊ За точність викладених фактів відповідальність несе автор.
◊ Рукописів не повертаємо.
◊ Листування з читачами — тільки на сторінках газети.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання — КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами. Індекс 60955.
Загальний тираж 236694.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50

Зам. 0311223.
2 3 4 5 6 7 8 9

Голос України
Газета виходить з 1 січня 1991 року.
Адреса ВР України: 252019, м. Київ-19, вул. М. Грушевського, 5
Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.
ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-88-23; телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 441-86-50, 441-89-34, 441-89-44; телефакс — 449-85-62.
E-mail: sekret@golos.relc.com

Засновник і видавець – Верховна Рада України